

Sygn. akt II CSK 767/14

POSTANOWIENIE

Dnia 25 czerwca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Zawada

w sprawie z powództwa W. N.
przeciwko Gminie Zbąszynek
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym
w Izbie Cywilnej w dniu 25 czerwca 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Poznaniu
z dnia 27 maja 2014 r., sygn. akt I ACa 424/14,

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2) zasądza od powoda na rzecz strony pozwanej kwotę 3600 (trzy tysiące sześćset) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Według art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Przepis ten pozostaje w zgodzie z zaleceniami Rady Europy zezwalającymi na wprowadzanie środków ograniczających dostęp do sądu najwyższego szczebla.

Powód zarzucając naruszenie art. 378 § 1 k.p.c. oraz art. 647¹ § 2 k.c. uzasadnił wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania oczywistą jej zasadnością ze względu na naruszenie art. 378 § 1 k.p.c. przez pominięcie „w treści zaskarżonego orzeczenia zarzutów powoda” oraz występowaniem w sprawie istotnego zagadnienia prawnego dotyczącego art. 647² § 2 k.c., którego istota sprowadza się do pytania o przesłanki warunkujące spełnienie wymogu przedstawienia inwestorowi co najmniej istotnych postanowień umowy z podwykonawcą i stwierdzenia dorozumianej zgody inwestora na zawarcie przez wykonawcę umowy z podwykonawcą.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W art. 398⁹ §1 pkt 4 k.p.c., dotyczącym przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na oczywistą jej zasadność, chodzi o łatwo dostrzegalne, mogące mieć istotny wpływ na wynik sprawy uchybienia przepisom prawa. Według utrwalonej linii orzecznictwa Sądu Najwyższego, skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona w rozumieniu art. 398⁹ §1 pkt 4 k.p.c. tylko wtedy, gdy wskazana w niej wadliwość zaskarżonego orzeczenia jest dostrzegalna bez potrzeby dokonywania głębszej analizy (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 28 lutego 2011 r., I PK 237/10, z dnia 23 listopada 2011 r., III PK 44/11, z dnia 24 lutego 2012 r., V CSK 225/11, a także T. Ereciński, w: T. Ereciński, J. Gudowski, M. Jędrzejewska, *Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz*, t. 2, Warszawa 2007, s. 242 i 243). W sprawie nie ma podstaw do stwierdzenia takiego naruszenia art. 378 § 1 k.p.c. Wbrew deklaracji powoda wyrażonej w skardze kasacyjnej, zawarty w niej zarzut naruszenia art. 378 § 1 k.p.c. stanowi w istocie niedopuszczalną w świetle art. 398³ § 3 k.p.c. polemikę z dokonanymi w sprawie

ustaleniami co do faktów i ocenami dowodów (por. w związku z tym np. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 stycznia 2013 r., IV CSK 269/12).

Z kolei istotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ §1 pkt 1 k.p.c. jest objęcie podstawami kasacyjnymi, doniosłe z punktu widzenia rozstrzygnięcia sprawy zagadnienie nierozwiązane dotąd w orzecznictwie, którego wyjaśnienie może się przyczynić do rozwoju prawa. Wskazana przez powoda kwestia nie jest zagadnieniem tego rodzaju. Była ona już przedmiotem wyjaśnień Sądu Najwyższego (zob. w szczególności: uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 29 kwietnia 2008 r., III CZP 6/08 oraz wyroki Sądu Najwyższego z dnia 6 października 2010 r., II CSK 210/10 i 27 czerwca 2012 r., III CSK 298/12). Poza tym oceny, o które chodzi w związku z poruszaną kwestią, zawsze zależą od okoliczności stanu faktycznego sprawy. W sprawie nie ma podstaw do przyjęcia, że oceny dokonane przez Sąd Apelacyjny odbiegają od wskazówek wynikających z przyjętej w orzecznictwie wykładni art. 647¹ § 2 k.c.

Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, a o kosztach postępowania kasacyjnego rozstrzygnął zgodnie z art. 98 w związku z art. 108 § 1 i art. 398²¹ k.p.c. oraz § 6 pkt 7 i § 13 ust. 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. 2013. 461).